

A múlt héten egy kicsit megrémültem. Kibontakozni látszott ugyanis az első komoly nemzetközi térdre kényszerítés a New York-i központú kaszt részéről a magyar nemzeti kormány ellen. A „piacok” riadót fújtak. A nemzetköziek megharagudtak és kivonták betétjeiket az MNB-ből. Ez egyszer már megtörtént, amikor Antall József a kisgazdákkal és a kereszténydemokratákkal lépett koalícióra és nem az SZDSZ-szel. Az ország akkor fizetéseképtelenséggel kellett szembenézzen. Most is valami hasonló történt: a „piacok” Rothschildjei, ifj. Edgar Bronfmanjai, Abramovicsai összevonatták szemöldökeiket – a sajtójukkal. Sajtójuk megírta, hogy a „piacok” eladásaikkal hirtelen meggyengíthetik és még tovább gyengíthetik a forintot és a befektetések szüneteltetésével fenyegették meg Magyarországot. Két magyar kormánytényező ugyanis felelőtlenül nyilatkozva – mondták itthon és világszerte, tökéletesen egyeztetve minden szót – pánikot keltett köreikben. Holott nem volt engedélyük a pánikkeltésre. A közeli magyar csőd, a fizetéseképtelenség, Kósa Lajos általi látomásba helyezésétől a „piacok” megijedtek. Olyannyira, hogy másnap Varga Mihály, a miniszterelnökség hivatalát vezető főállamtitkár kénytelen volt helyesbíteni. Nem fenyeget csőd, tartjuk a hiánycélt, amit az IMF ránk rótt. Ez természetesen azt is jelenti – ezt Varga már nem tette hozzá, de a „piacok” meghallották –, hogy fizetünk, mint a katonatiszt. Kamatot és tőketörlesztést, vért, verítéket, meg nem születő gyermeket. „A piacok” valamelyest megnyugodtak. Ha olyan a politika, amelynek következtében nem születik több magyar keresztény gyermek, akkor „a piacok” megnyugszanak.

Engedjenek meg itt egy kis kitérőt. Mi az, hogy „a piacok”? Milyen érzelmi gomolyfelhő képződik az ember, aztán a bróker-ember és végül az egyszeri zsidó sajtómunkás lelkében, amikor hallja, kimondja, „a piacok”-at, s amikor kalapot emel előtte. „A piacok” néhány etnikailag igen egyöntetű dollármilliárdos. Valamint az általuk alkotott körök, csoportok, páholyok. Nem a nagytőke, hanem a legnagyobb tőke. Bankok, hírügynökségek, tévék tulajdonosai és irányítói. Amikor egy nekik elkötelezett, jó pénzét tőlük húzó bróker kimondja: „a piacok”, akkor Vilmos Császár Minden Oroszok Cárjával összemontírozva jelenik meg lelki szemei előtt, amikor pedig bróker újságíró ejti ki a szót, a szent fogalmat, akkor még az ősz Simon Peresz is beleépül a képbe, mint Manhattan, Magyarország és Lengyelország felvásárlója. „A piacok” tehát isteni magasságba emelt fogalom, holott – legalábbis a válság erre utal – a mindenhatóságukba vetett tévtan megbukott. Itt lent a földön. Valahol a Jang Ce közepső folyása mentén. De ez a

szent fogalom magyar elrévültjeit nem ingatja meg.

Cefetül éreztem magam ezekben az órákban. Hát nem lehet megszabadulni ezektől a piszkos „piacoktól”? Hát akármekkora erő sorakozik fel egy nemzeti kormány mögött, mindig „a piacok” az erősebbek? Két dologban bizonyos voltam ugyanis. Hogy a két kimondó ember nem felelőtlen fecsegő, mindkettő a legbelső vezető kör tagja, s megfontoltan, netán megbeszélve nyilatkoztak. Céljuk van vele. Ezért aztán inkább a meghátrálás vágott mellbe.

Pontosan tudtam ugyanis, hogy „a piacok” nem így dolgoznak. Semmi szükségük a piacuk egy akármekkora részét fenyegető csőd felismeréséhez egy helyi Szijjártó aranyköpésére, régen tudják, kémeik jelentették, ellenőreik a helyükön vannak, a nemzeti bankokba és a kormányokba kihelyezett tudósítók és feljelentők régen megsúgták nekik. Az egész csak mese, marad a térdre kényszerítés nyers szándéka.

Feltételeznem kellett, hogy ellenkezőleg: A kormány-kiszivárogtatás céljáról és idejéről szereztek tudomást, és azonnal ellencsapást alkalmaztak. Az előző kormány vitte csődbe az országot. Egyszer az IMF már megmentette ettől. Nyilvánvaló volt, hogy ezzel a ténnyel az új kormánynak is elő kell állnia. Ez magától értetődik. Szomorú és kiábrándító, éppen ezért meghátrálás volt. Ha az volt. Az IMF és a Bajnai-Oszkó által kialakított hiánycél tartásának vállalása, akár akarjuk, akár nem, meghátrálásnak látszik. Az ellenség legalább ezt a látszatot akarja megteremteni.

Hála Istennek, ez csak vasárnap estig tartott. Akkor valamelyik kereskedelmi tévé – lehet mindkettő – a hírek között beolvasott egy a „The New York Times”-ra való hivatkozást. A Sulzberger Jr. tulajdonú világlap is oda nyilatkozott, hogy a magyar kormányférfiaknak tartaniuk kell a pofájukat, mert „a piacok” fölöttébb érzékenyek és, lám, egy ilyen freudi elszólásra kivonulnak. Ha akarják, ha nekik úgy tetszik, ha úri kedvük úgy találja, leütik fekete huszáraikkal a magyar gyalogot a tábláról. Jobb, ha alkalmazkodunk, behúzzuk a farkunkat, és folytatjuk azt a nemzetvesztő hitel-kamat, megint hitel, megint kamat politikát, amely az utolsó húsz évben a magyarság koporsóját feltette a megásott sír száját áthidaló deszkákra. Majd ők, amikor jónak látják, kirántják ezeket a hídlásokat, noha a halott még felül a koporsójában, és időnként enni kér. (Nem vitatom, ebben a levezetésben van valami összeesküvés szerű, de kérdezem: miben nincs ma összeesküvés? Az „a piacok” maga, nem összeesküvés?)

Valóságos megkönnyebbülés volt tehát számomra, hogy megint a New York Times felől fúj a szél. Mint 1987-ben, a lakiteleki sátorozás közben, amikor még helyben vettük a hírt, hogy összebújtunk a nem-jurta sátorban, mi, magyar nacionalisták és antiszemiták. Kutyabőrösök, kutyák, farkasok. Akkor hát ez egy akció! Egy újmódi charta tüntetés ez most, amelynek fő jelszava az „a piacok”, s amelyet részben itthon szerveztek, részben a piacok műtermeiben. Célja a magyar függőség fenntartása. Az akciózással fenn lehet tartani a devizahitelek izgalmi állapotát, tiltakozásra és fellépésre lehet ösztönözni a magyarországi idegen bankokat, amelyek valóban komoly veszteséget szenvedhetnek részvényeik áresésével. Az úgynevezett ellenzék pedig kapva kap az alkalmon, és gyorsan kikürtöli, hogy a Fidesz máris kifarolt az egyik legfontosabb ígérete, az adócsökkentés alól.

Hétfőre megfordult a szél. Junkers, luxemburgi kormányfő kijelentette, hogy nem tart a magyar csódtól. A vidéki manrézában ülésező kormány pedig visszacsapott. Dr. Papcsák képviselő úr személyében ügyvédet nevezett ki kormány-ügyésznek, azaz elszámoltatási kormánybiztosnak, s ő rögvést meg is nevezte a fontos ügyeket, amelyekben el fog járni. Ezek között végre felbukkant a Wallis Rt. is, Bajnai Gordon birodalma, valamint az MNB elnökének offshore-ja is. A pofon akkorát csattant, hogy valószínűleg sok Sulzberger meghallotta a tengerentúlon is. Nincs tehát úgy tovább. A 280 fölötti euró legalább annyi cégnek rossz, mint amennyinek jó, de alakulhat még másként is. És az is nyilvánvaló, hogy a csőd még nincs elhárítva. Az egész játszma végül is azt üzenete, hogy a kormány felkészült még a csődre is.

Senki nem tudja, mi következik. A magyar többség abban az időben került kormányra – hatalomra még nem, mert a médiát még nem tudta megtörni –, amikor az egész világ „a piacok” önkényétől szenved. Az „a piacok” nem csak Gázába nem engedi be a segélyszállítmányokat, hanem sehova sem engedi be. Mert a „segélyszállítmány”-nak is több értelme van ma. Ahol éppen most nem kell gyógyszer és kötszer és alapvető élelmiszer, ott az igazság, és a hit és a nemzeti összetartozás volna a segélyszállítmány. A nemzeti öntudat. Ezért, ahol egy kormány nemzeti együttműködést hirdet, ott egy halálbiztosan bekövetkező kijelentésre, elszólásra ki kell vezényelni a New York Times és CNN-, és NBC-osztagokat, kameramannokat, riportereket, Sulzberger őrmestereket, és felelősségre kell vonni, hogyan merészeli sértegetni „a piacok” őfelségét.

De még mindig maradt bizonytalanság. Kiállja-e a próbát a kormány. Erre csak kedden kaptunk választ az Országgyűlésben. Orbán Viktor gazdasági intézkedéseit bejelentő beszédében eleinte úgy tűnt, mintha igazságos döntetlen felé akarná terelni csapatait és a közvéleményt is, ami számunkra maga a halál, az, amiből elég volt az elmúlt húsz évben, de aztán ebből

Csurka István: Gáza és a Piacok

Írta: Csurka István

2010. június 13. vasárnap, 09:39 - Módosítás: 2010. július 04. vasárnap, 07:16

Wong, J. K. N., & Chan, A. Y. M. (2006). The effects of the 2003 SARS outbreak on the mental health of Hong Kong Chinese: A cross-sectional study. *Journal of Affective Disorders*, 98, 177-188.